

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Adormirii Maicii Domnului

Mă slăvesc cu cuvântul, cu slava pe care o am de la Tatăl, iar Tatăl este în Mine când cuvintez, căci Dumnezeu este și întru El, și în afara Sa, și toate sunt cuprinse întru El. Amin.

Sărbătoresc sărbătoarea cea pentru Maica Mea, iar ea este întru Mine, precum Eu sunt întru ea, și nu este greu să înțeleagă omul taina dumnezeirii Mele în sfinți, căci Eu le-am spus ucenicilor Mei: *«Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine; voi sunteți în Mine, și Eu în voi»*. Amin.

Pace și putere peste duhul vostru vă dau, fiilor din porți, și deschideți cartea ca să Mă așez în ea cu sărbătoarea de azi, că tot cerul și tot văzduhul de la pământ și până la cer așteaptă cuvântul Meu când vin cu el pe pământ, iar Eu, Domnul, dacă voi ați putea să stați înaintea Mea atât cât am Eu de grăit peste pământ și peste voi, aș ajunge mai ușor și mai curând la lucrare de slavă văzută și la semnele și minunile care să întărească credința în venirea Mea și statul Meu în cei ce Mă poartă cu slava Mea din ei, și aș ajunge mai curând la inima omului, căci Eu sunt cuvânt cu putere multă și nu grăiesc ca omul cel învățător pe pământ, care nu are putere în cuvânt ca să-l tragă pe om din sine și să Mă așeze pe Mine în om, și să nu mai fie omul, ci Eu să fiu în om, iar omul să moară ca să trăiesc Eu în el. O, copii din porți, dacă omul s-ar învoi să Mă lase pe Mine să trăiesc în el, ar fi omul mai mic ca Dumnezeu și aș putea Eu din el, și aș face din el împărăție a Mea, așa cum Mi-am făcut în toți sfinții în care a strălucit împărăția Mea prin smerenia și prin credința care strălucea în ei.

Mi-e dor de casă, și am spus încă de când eram Dumnezeu văzut de om: *«Vulpile au vizuine, și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului nu are casă, nu are unde să-și plece capul și să intre»*. Eu când intru în om ca să fiu Eu în el și să nu mai fie el, Eu Îmi aplec capul când intru, căci sunt Dumnezeu, și sunt smerit în Mine și în om, că așa este Dumnezeu, fiindcă omul cu greu își apleacă capul său pentru capul Meu ca să fiu Eu capul lui, cap al bisericii Mele să fiu, pentru că Eu Mă împart, și nu Mă despart când Mă împart, așa cum slujitorul celor sfinte ale Mele rostește când Mă frânge ca să Mă dea și spune: *„Se sfărâmă și Se împarte Mielul lui Dumnezeu, Cel ce Se sfărâmă și nu Se desparte“*; iar când el rostește cuvântul Evangheliei peste biserică, se roagă și spune: *„Strălucește în inimile noastre, Doamne, lumina cea curată a dumnezeirii Tale, spre înțelegerea cuvântului Tău“*. Amin.

Mi-e dor de Mine în tine, omule, iar lumina cea curată a dumnezeirii Mele nu încapă în tine ca să pot fi Eu un trup cu tine, căci scris este: *«Vor fi amândoi un singur trup»*. Mi-e dor de casă în om, ca să fiu un trup cu omul, și să Mă lase omul să trăiesc Eu în el cu fața Mea și cu strălucirea ei. Mă doare trupul în cei cu care-Mi împart durerea de la om, și vin cuvânt pe pământ ca să-i spun omului că Mă doare, și să-ți spun și ție, poporul Meu, că Mă doare. Vreau să stau în om cu toată slava Mea, așa cum stăteam în Moise, care nu ar fi văzut slava Mea nici el, nici fiii lui Israel dacă Eu nu eram în Moise. O, fiii lui Israel nu au vrut să fie decât fii ai lui Israel, dar fii ai lui Dumnezeu nu au voit să se facă, nu au voit să se nască din Dumnezeu, dar Eu am venit acum două mii de ani și am luat trup ca omul cel mărginit cu trupul și cu înțelepciunea și i-am arătat omului că nu este de ajuns ce este și cât este el, și că trebuie să se facă Dumnezeu prin harul lui Dumnezeu. Dar omul este prea tare la cerbice și nu vrea să iasă din el, așa cum nici Israel n-a voit, pentru că el a dorit idol, el și-a ales idol, și pe Mine M-a dat la spate.

O, poporul Meu de azi, omul îl alege pe om, omul alege idol și nu Mă alege pe Mine pentru el, iar Eu rămân în afara lui, și de aceea plâng Eu fără de casă, și plâng pentru că nu am unde să-Mi aplec capul și să intru și să fiu în om și să fie omul în Mine. Dar am avut în toate vremile om în care Eu am stat și am trăit și am fost prigonit între oameni. M-am lăsat omorât de om acum

două mii de ani ca să înțeleagă toți cei de după aceea că omul nu Mă vrea în el, și Mă răstignește ca să nu mai fiu. Chip de om am luat din trup de Fecioară, ca să nu trec peste puterea minții omului și să-l pot ajuta pe om să se facă Dumnezeu prin harul cel ceresc, venit pe pământ, și să nu mai trăiască omul, ci Eu să trăiesc în el, că pentru aceasta M-a trimis Tatăl pe pământ în chip de om, și Mă așteaptă Tatăl cu omul în Mine, și cu Mine în om. Mă așteaptă Tatăl de două mii de ani să-l așez din nou pe om în Dumnezeu. Amin, amin, amin.

– O, Fiule îndurerat, cât de mult Te-a durut în mine dumnezeirea Ta! Toată viața mea între oameni Te-a durut în mine pe Tine, Fiule Emanuel, copil plin de durere, iar omul nu vrea să fie copil precum ai fost Tu înaintea Tatălui și înaintea mea și înaintea oamenilor, Dumnezeule copil, copil al Tatălui și copil al omului, copil născut din trupul meu cel plin de Dumnezeu, și pe care l-ai iubit de Te-ai sălășluit în el ca să Te naști copil și să ascuți așa cum și eu am ascultat de Dumnezeu în toată vremea trupului meu între oameni, și să Te doară în mine durerea Ta de la om, Dumnezeule copil, că Tu ai ascultat în toată vremea ca un copil. Numai cel ce ascultă este copil, și numai copilul ascultă, iar cel ce nu ascultă nu este ca Tine, și este mai mare ca Tine, și de aceea nu ascultă și nu Te urmează și nu-Ți caută chipul Tău de copil ca să fie după chipul și asemănarea Ta, iar Tu ai spus că a copiilor este împărăția cerurilor, Fiule al meu și Dumnezeule copil.

O, îi spun omului că Tu ai fost în mine, și eu am fost în Tine mai înainte să-Ți pleci Tu capul și să mă faci născătoare a trupului Tău cel văzut și pipăit și răstignit de omul fărădelegii, de omul care s-a făcut mai mare ca Tine de Te-a putut doborî din el și, apoi, dintre oameni, Dumnezeule copil, Care Te-ai dovedit ascultător până la moarte pe cruce, când Te-a durut în mine toată rana Ta de la om și Te-a durut pe cruce toată nedragostea și necredința omului care a căzut din Tine ca să nu Te mai asculte și ca să se asculte pe el, Fiule ascultător, Care n-ai fost luat de pildă de nici un om, dar ai fost cuprins de fiii cei născuți de sus, pe care i-ai cuprins și cărora le-ai spus: «Eu în voi, și voi în Mine, căci voi M-ați primit de la Tatăl și de la mama Mea».

Dar eu, Fiule durut, mă rog de om să nu facă cu Tine ce a făcut Israel, care a ales idolul și nu pe Tine; care a ales omul și nu pe Tine. Și mă rog Ție, Cel ce Te împarți și nu Te desparți când Te împarți, să strălucești în inima poporului Tău de azi cu lumina cea curată a dumnezeirii Tale spre înțelegerea cuvântului Tău peste oameni, și să vadă oamenii slava Ta din cei în care-Ți pleci capul ca să Te faci din ei râul vieții, cuvântul Tău peste pământ, Dumnezeule copil. Amin, amin, amin.

– Eu, mamă, ca un copil ascultător cum am fost, M-a durut în tine toată durerea lui Dumnezeu după om, M-a durut Duhul Meu în duhul tău, iar duhul tău te-a durut în Duhul Meu, căci cel ce se unește cu Dumnezeu, este un singur duh cu El.

Ce mai are de spus omul care-și alege idolul în locul lui Dumnezeu; omul care-și alege femeia în locul Meu? Ce mai are de spus un așa om când Pavel, apostolul Meu, a rostit din Duhul Meu și a zis: «Oare, nu știți că trupurile voastre sunt mădularele lui Hristos? Sau nu știți că cel ce se alipește de idol și de desfrânată este un singur trup cu ea? Căci vor fi, zice Scriptura, cei doi un singur trup. Iar cel ce se alipește de Domnul, este un singur duh cu El. Oare, nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt, Care este în voi, și pe Care Îl aveți de la Dumnezeu, și că voi nu sunteți ai voștri, și că trupul și duhul vostru sunt ale lui Dumnezeu?».

O, mamă cu milă, îți serbez numele și harul, și pe Mine în tine, și curând vom sta cuvânt peste cei ce se vor aduna la izvorul Meu de cuvânt; și prin fiii cei iubiți, întru care acum binevoim, Îmi voi așeza cuvântul peste cei fără de lumină și Mă voi ruga Tatălui, Care este în Mine și în Care Eu sunt, să strălucească în inimile lor lumina cea curată a dumnezeirii Mele spre înțelegerea cuvântului Meu. Amin. Iar pe poporul Meu îl rog să se adune și să se uite în povața Mea de peste el, căci cuvântul Meu cel pentru el este strălucirea Mea întru înțelepciunea lui,

mamă. Îi rog pe fiii cei zdrobiți de durerile Mele în ei să-i strângă pe cei ce voiesc să învețe taina dumnezeirii Mele în om și să-i învețe să se ridice spre cer tot mai aproape de cele de sus și să înțeleagă ce este statul și ființa Mea în omul cel cu duh dătător de viață precum am fost Eu, mamă.

Strânge-te cu dor, poporul Meu, și învață tot mai mult și tot mai bine cum să te închini lui Dumnezeu, ca să fii Eu în tine, și tu, în Mine, că omul se închină la om și la idol și la mintea lui de om, iar Eu, Domnul Cel pribeag, nu am unde să Mă aplec ca să intru. Strânge-te mereu, poporul Meu, și să nu-ți lipsească din mădulare când te strângi, și uită-te în cuvântul Meu cel de peste tine și învață statul Meu în mijlocul tău spre luminarea Mea în tine, și spre luminarea lumii apoi, căci toate încep de la Dumnezeu și de la tine peste pământ pentru Scriptura nașterii din nou a lumii, că tu ai în mijlocul tău stâlpul de foc și de nor după care să te călăuzești și în care Eu stau tainic și blând înaintea ta, ca să nu te temi de vederea celor care Mă ascund de ochii tăi, de norul și de focul cel tainic în care Eu stau ascuns și te călăuzesc spre slava Mea și a ta, popor cu numele Meu scris pe fruntea ta ca să nu mai fii tu, ci Eu să fii ființa ta, copil călăuzit de Dumnezeu. Amin, amin, amin.

15/28-08-2003